

אלו הן הממונות פ"ה שקלים

(א) בבלי ב"ק נ א יושלמי ביה
פ"ג הל"ח ומעט פ"ב הל"ב
(ב) ב"ק דף נ א יענות אל"ף ב
ירושלמי דמלאי פ"ה הל"א (א) יומא
כ, כ (ד) יומא כ ו ירש"ל קוסה
פ"ה הל"ה, (ח) אמרו, (ו) יושלמי
יומא פ"ב הל"ב יושלמי פ"ה
פ"ה הל"ב, (ז) תמיד פרק א,
(ח) יומא לה ב ט, יומא לה א ויר
שם פ"ג הל"ט,

עין משפט גר מצוה

- א ו מ"י פ"ו מכלי התקש
הל"ב:
- ב שם הלכה ו יושלמי ו י"ב:
- ג מ"י שם הל"א ו פ"ו
מתמיד הל"ז:

נוסחת הבבלי

(א) פתח ואמר קמיין כי
ומה זכ שאל מתנחם אל"ף על
הפסולה ומה למי י"ב (ב) א"ר
אח"כ עשימה ימיהו היה לו
אמר כי מקרין צבת רל"א:
(ג) מהלכסנדריה של משה שבו
ירדתי"ן לא היו כי (ד) בית
גרמו היו מסיקין את המנו
מפני כי היו ששטעו חכמי
כי ולא רזו לחורר לו לשב
אמר לא נתנחם מעולם פה נקיה
בד גימין כדי שאל יתחיה מלחם
הפסיר היו אובלי: (ה) גלמו
חכמי והביאו כי כיון ששטעו
חכמי כי ולא רזו לחורר עד
אל מעולם לא יתחיה אשה מהם
כשיהיה מתנחם לשוק ולא עוד
אלא כשיהיו נשלין משקל אחר
פסול עמה ע"מ שאל מתנחם
כי שאל יהו אמרין כי מיעק
אל (מתנחם פלוני) ואמרתי לו
ע"מ לא אהי א"ל מתנחם
של בית אבתיים אני אמרתי
ע"י שאלתו נקשו להרבות
בבשרם ולמעט בבשרם של מקום
בעשו נתמעט כבוד ומתבזה
כבוד שמים א"ר"ע כי:

הגהות הגר"א

[א] ה"ב מסיקין את המנו
הפסיר והופין מנפנים ולא
היה מתעשפת של אלו היו
מסיקין מנחון וזופין מנחון
והיה מתעשפת כל"ל ובי
בבבלי שם ופי רש"י הל"ב שבאו
מלכסנדריה לפי שאלו היו
יודעין לדרות מן המנו של
יהא נשכר לפי שהיה משהו
מיהא פרוצה כמין ספיהו וכו'
פירוש לדקטס מבפני המנו
ואופין אותו מנחון. וביבית
הפסירי משוכה בתוספתא הכל
נמי האל בשפתה כיון דלע"ל:
[ב] אמר ר' שמעאל גרסיקין:

גליון הש"ס

[א] ע"י מוה"ר"פ ומדברי
המו"ם מנח"ד דף ע"ב הל"ד
ושוערו מוכח כפי ה"ק דקלוי
על עובי הפסולה דקו"ת ועי'
ירושלמי יומא ועי' ת"י י"ב:
טו ד"ה מן וברית"י י"ב:

תורה אור השלם

1. יבא אלהינו ואל יירש אש
לפניו תאכל וסביביו ישערה
תהלים ג
2. אל יערוך בסוד קדשים
רבה ונודא על כל סביביו
3. כל פעל ה' למענהו וגם
רשע ליום רעהו: משלי טו ד
4. כל התקרא בשמי ולכבודי
בדאתי יצרתיו אף עשיתי: ו
שעיהו מג ז
5. ובכשה הארץ לפני ה'
ואדר חשבו ויהיה נקיים מ'
ומישראל ויהיה הארץ
הואת לכם לאחיה לפני ה'
במירב כל כב

ועד היום מגיע חמימותה: וחסרן. לעבור על כל פשע: יסוחרין בני מעוי. יומרו קשרי בני מעוי ולא בתמלוואים. ל"א יהיו לו בני מעים ימירם שהוא מורה לזכיות
לחוטא שמוכין שחמול להם המקום ואינו כן אל"ף כל דרכי משפט: אל"ף. שמתרין אלו ונובה חובו אע"ג שאינו נובה חובו מיד: ופזיניו. דקיקס הדנקים זו: נשערה
מחוד. לשון חוק השערה: ונורה על כל סביביו. מטיל אמת משפטיו עליהם יותר מן הרחוקים: והוון כל עמא. והיה כל העם נכנסין אלל המסדר והמנו ולא רזה לקבל
תנחומין: אמר. לון חוקי הקדשים בתמינה הרי בועט במדת הדין: והוא מקפחו בנים. בתמינה וקישוח הוא לשון חיתוך וקישור: מיד פנלה. מיד בעיר: כשופא אשעתיים. בעקב

תקלין חדרין
מפרשים ומתקמם ג"כ לטובה לרפמן: יפ"ה. קלע:
מקרי. מולח מים קרים: שרבונו. תמימות ועד
היכן החמימות מגיע: ומת בנו נלמה. כי במדה
שאלס היה זה מחוד אס הוא פוסם קלח בזה נענש
עליו ויזכר כדמלינו בפ"ו ד"מ פ"ד ב"ר"א ב"ר"ש
יומא חז' חז"ל דקא נפיק רישא חמיונה חלש
ועלמי כי א"ל יומא חז' שטעי בולתלה דלורכא
מנכין אלא מחלי דבעי ליה כי: ויהיני לפי שהיה
נוזר שהיה בזה כדלמתיין נמכת מות כ"ד א'
חזקת אלו משטות דמים כוון רלכ"ש דל"ח שמעי ליה
בולתלה דרנכן ושתיק ודפי' רש"י עס ולכן אמר
הכל כד"מ ולא מחלי כדלכפי ל' והכל נמי שהיה
אחוז במדה עובד זו הלמלא מים לרבים וכשליעי:
לו דלח מזה כמה דבעי נענש בזה הענין גופיה:
מ"ד תרנחא ווסרן. ונורה על ענינות דלח איפסכ
ליה: יסוחרין בני מעוי. דלמתיין בפ"ג דלוחין
ע"פ הנה עשן ויסוחרין נלמד עשה הק"ה כנינות
בלחש שאס חל"ף מהס א"ר יוכל ליות אלו
בני העמיים כמ"ס הערוך מלשון הדורא דנחמא
ורחיה דלכרי דמתיין לה כסוגיה עובדא דהואל
בגדה דנלח מלוגרא וניפק מעיניה כי וכמו של
עיקר מילי האלס מלי צמעי דקלמרי שאס הנפן
כי. כן ה' הטומאה מליש צמעי מלי צמעי
או להרסם ח"ש שמי שאומר שמומר השי"ע על
עצירה ויסוחרין כמו ויזכר לבי כי. שלח שיש
שפועלו ואו היה מרבי העולם קנען: מלרי חוסי.
כן מלחיו מ"ס עשה מלחיו רוחות ממני
הפורעניות והס לר"ס אף והוא רחוס יכפר וגו'
הרבה להשיב אפו מלחף הק"ף: וגבי דיעיה. מ"ס
אור ילדן שמי מתנחם כי פסלה של מעלה שאלס
בנה מניח מ"ס חל"ף מלחיה עשה וגו' וכו'
לדבר יחבל לו בכל מה פוסם שרשו וכל אחד גבי
דליה: תעוב עפריה. כי יעקב איש חלק ועשו
איש עשיר ויעקב היה עשיר ועלם כוללים הרבה
ופסן קנען עשה עשה רוסס וכן ופספין גירוס אמת
ולכן ע"י ילחם לדיקים הרלכסנים שמה גירוס התנח
אף חסע לו דרו ונדקדק ממהס בנעו"ל כדי שאל
יכנס כלל לפתח חמולת רובין: לעובדים וצדי.
לחום הרבים: אף חמולת עליה פנחוחין. שאל
המת נגור להשתבח מן הלל מלח"ף על הסי מ"ס
וימחן להשתבח ויהי היתה בחיים: אפסיר הוס מניד
נורא במים. א"ס היה מוכד הכל בזהירות וכדו
לשם שמיים ולא פסם כלל והוא מקפחו בנים בתמינה
ולחום הרבים: אף חמולת עליה פנחוחין. שאל
בעקב אחד ועלמה: אגריפס המלך שמע קולו כשמה
פרסאות. אף דקולו של ר"ג היו שומעין עשרה
פרסאות כמ"ס מירוחו היו שומעין קולו של גבני
כחו (תורה ג ע"ב) מ"ס הריא עובדא הוס כנפמן
שמה פרסאות שמע המלך שהיה שם אז: קלח
דמ"ס היה מפרס מ"ס ב"ק דיומא ולא היתה
קריאת הכרב נמטת כי. היינו שקרא בגרלה וזכרין
כרחא הארץ לשטות דלח ליעיב שחומתה מרנגולא
וגם הטמן כונתו לרחיה מדלמר גבני כרו מה
היא אמר כי אכרין כרחא ובעבלי מטעין ליה
מיה: א"ל קלח מרנגולא. משוס דלח כרייתא
היאלה לדין קודס קריאת הכרב כי בתרנגול צינטי
כי דלמר ציומא (ה) א"ל ובעט כי גבר על כו'.
א"ל כי ימנעו כי מ"ל ע"כ א"ל ע"כ עשה כששמע
ואינו רחיה מה שנמלה פסם גבר על מרנגול ודין
ע"כ ק"ל דלח לנח למיעיב א"ל מה י"א היו ש'
אלס ה"ל למיעיק מפרס דלח ליעיב בתרנגולא אל"ף
מ"ס קריאת הכרב כמ"ס מרנגולא עובדא דגבני
כחו מנחא אחרייה ומה דלמר ולא היה קריאת
הכרב נמטת קל"ף על מרנגול ו"מ צונן: מונו.
א"ל עשה שין משוס הירוד: ולא קנולו מניס.
משוס ושגא את הרבנות. ולו לכוז מן הכבוד.
א"ר חרודו שלח יכעלו מ"ס פרסם הטמילי ליינה כי:
ח"י נפשוט עאל. דעוהה כלל והמנוה רבד ורחי
להמיים א"ר ע"ב: דעיקר סמן. פרק בתרא דתמרי:
נוקרין. נרמטין המעטת הקול: של אלו. של
אלכסנדריה: ה"ג מכוח ואופין מנחון. ו"ה בבבלי
שם ופי רש"י הל"ב שבאו מהלכסנדריה לפי שאלו היו
יודעין לדרות מן המנו של יהא נשכר לפי שהיה
עשו כמין תיבה פרוצה כמין ספיהו והיו יריאס
לדקס מפניס למנו ואופין אותו מנחון. וביבית
הפסירי משוכה בתוספתא והכל נמי האל בשפתה
כיון דלע"ל. כשפלו לון. מרומתה הלשנה:
פסוים. למחש הסמנתי ויערבם יפה כמו ששם
מוולה: ומעולה עשן. שאל היו מכרין בעש
שהו מעלה עשן ויפק ומתמר כמקל: לשוק. כומר
שאל היו מבכמתין ללח ובעבלי אמר לא ללח כלה
ענושמת נמתיין. והכל נמי קלמרי ולא עוד כי:
א"ר שמעאל גרסיקין: ונסיכה לנוי שמים. ובעבלי
אמר כדור המקום מנחון ומיעט כבוד: מסווקן
לדיקוס ע"ל. והיינו ששמד הק"ה הלמחור לנו
לע"ל ובעבלי הלחן שעתיד הק"ה הלמחור לנו:
מעלה עשן עומד לנגדי. עשש שמעלה עומד כנגדי
ורחיקו ורומי: רחילוס ל' לו לנגדי שא"ל בורח'
איהו זכיר שאל יגיע לע"ל וילכח טעמא שמה עשה
לע"ל: מפורס צידי. ובעבלי עשעש: לנדיס. לשוס
א"ס משוס גרד דכרד: רבי יומן. ובעבלי גרסיקין ר"י
כן נורי ורבי שמעאל כן לוחא מנקוס שמעון ר"ל לע"ל:

הא"ר דין כ"ף מקורר מוא והאי דין כ"ף אית ביה
שרברובי ועד היכן שרברובותיה מנ"ף א"ר אליעזר
(אחא) ומת בנו בצמא אמר^ב רבי הנינא מאן
דאמר רחמנא וותרן יתוותרן בני מעויי אלא מאריך
רוחיה ובני דמדיה א"ר אחא כתיב י' וסביביו נשערה
מאוד מדקדק עמהן כחוש השערה א"ר יוסי (בר
אבין) לא מטעם הזה אלא מן מה דכתיב^ג ונורא
הוא על כל סביביו מוראו על הקרובים יותר מן
הרחוקים רבי חגי בשם רבי שמואל בר נחמן
מעשה^ד בחסדי אהר שרדיה חופר בורות שיחין
ומעורות לעוברים ושבים פעם אחת היתה בתו
עוברת להנשא ושטפה נהר והוון כל עמא עללין
לגבי בעון מנחמתיה ולא קיבל עליו מתנחמא
עאל רבי פנחס ב' יאר לגביה בעי מנחמתיה ולא
קיבל עליו מתנחמא אמר לון דין הוא איתתיה אמרו
ליה רבי כך וכך היה עושה כך וכך חסיד ליה אמר
אפשר שרדיה מכבד את כורא במים והוא מקפחו
במים מיד נפלה הברה בעיר באת בתו של אותו
האיש אית דאמרי בסוכתא איתערית ואית דאמרי
מולך ירד כרמות ר' פנחס בן יאר והצילה: גבני
ברון: שהיה^ה מברזי בבת המקדש^ו מזה היה אומר
עמדו הכהנים לעבודה ולויים לדוכנן וישראל
למעמדן אגריפס המלך שמע קולו עד ח' פרסאות
ונתן לו מתנות רבה: בן גבר על גיעלת שערים:
תירגם^ז רב קומי דבית ר' שילא קרא גברא
אכרין כרווא^ח אמר ליה אמור קרא תרנגולא א"ל
והתנינן בן גבר א"ל תך למימר בר תרנגולא: ב' ב'
בבי על הפקיע: [ה] שהיה (מוזוג) מוייג פתילות
ר"י יוסי (אס) עאל לכופרה בעו ממנייא עלייהון
פרגנים ולא קיבלון מינה^א עאל ואמר קומיהון
בן בבי על הפקיע ומה אם זה שנתנמה על
הפתילות וזה למינות ע"ג גדולי הדור אתם שאמה
נתמנין על ח"י נפשות רכ"ש: בן ארוה על הצלצל:
כי הא דתנינן^ב תמן הניף הסגן בסודרין והקיש
בן ארוה על הצלצל: הוגרם בן לוי על השיר: (ב) אמר^ב
ר' אחא נעימה יתירה היה יודע ואמרו עליו על
הוגרם בן לוי שרדיה מנעימ א"ל קולו כומר וכשהיה
נועץ גדולו בתוך פיו היה מוציא כומר מיני זמר
והיו כל אחיו הכהנים נוקרין לו כבת ראש:
בית^ג ר' גרמו על מעשה לחם הפנים: בית גרמו היו
בקיאין במעשה לחם הפנים וברדייתו ולא רצו
ללמד שלחו חכמים והביאו אומנים (ד) מאלכסנדריה
שהיו בקיין במעשה לחם הפנים וברדייתו לא היו
בקיאין ביה^ה גרמו^ה והיו מסיקין מבפנים ורודין
מבחוץ ולא היתה מתעשפת ואלו היו מסיקין
מבפנים ורודין מבפנים והיתה מתעשפת כיון שרדעו
לכומים בדברו ולא אמרו כל מה שאלה הקב"ה
לכבודו ברא שזאמר^ו כל פעל ה' למענהו שלחו
אחריהם ולא רצו לבא עד שכפלו להם שכרן י"ב
קנה היו נוטלים ונתנו להם כ"ד ר' יהודה אומר כ"ד היו נוטלים ונתנו להן מ"ח אמרו
להן מפני מה אין אתם רוצים ללמד אמרו להן מסורת היא בדינו מאבותינו שרביית היה
עלד ליתרב שלא ילמדו אחרים ועשו לפני ע"ז שלהן בדברים הללו מזכירין אותן לשבח
שאל יצא ביד בניהם פת נקה מעולם שלא היו אומרים ממעשה לחם הפנים הן אולכים:
בית אבטיים על מנשה הקמורת: של שאל אבטיים היו בקיאין על מעשי פסוים הקמורת
ובמעלה העשן ולא רצו ללמד (ה) שלחו והביאו אומנין מאלכסנדריה של מצרים והיו
בקיאין בפסוים הקמורת ובמעלה עשן לא היו בקיאין של בית אבטיים היתה מתנחמת
ועולה כמקל ופוסה ויורדת ושל אלו היתה פוסה מיד כיון שרדעו חכמים בדבר אמרו כל מה
שברא הקב"ה לכבודו ברא שזאמר^ו כל הנקרא בשמי לכבודי בראתי וגו' (י"א כל מה
שפלו הקב"ה לא פעל אלא למענהו שזאמר כל פעל ה' למענהו) בראתי אחריהם ולא רצו
לבא עד שכפלו להן שכרן י"ב מנה היו נוטלין ונתנו להן כ"ד רבי יהודה אומר כ"ד היו
נוטלין ונתנו להן מ"ח אמרו להן מפני מה אין אתם רוצין ללמד אמרו להן מסורת היא
בדינו מאבותינו שהיית היה עתיד ליתרב שלא ילמדו אחרים והיו עושין כן לפני ע"ז
שלהן בדברים הללו מזכירין אותן לשבח שלא יצאת אשה משל אחד מזהו מבושמת מעולם
ולא עוד אלא כשהיה אחד מהן נושא אשה ממוקם אחר היה פוסק עמה ע"ז ושלח תרבתם
שלא היו אומרים ממעשה פסוים הקמורת הן מתבשמות לקיים מה שזאמר^ז שלחתי נקיים
מה' ומישראל [א] א"ר יוסי פעם אחת הייתי עומד בירושלם ומצאתי תינוק אחד משל בית
אבטיים אמרתי לו בני מאיזו משפחה את אמר לי ממשפחת פלוני אמרתי לו בני אבותך
לפי שנתכוונו לרבות כבודן ולמעט כבוד שמים לפיכך כבודם נתמעט וכבוד שמים
תרבה אמר ר' ע"ה לי שמעון בן לוגא מלמך הייתי עשבים אני ותינוק אחד משל בית
אבטיים וראיתי אותן שבתה וראיתי אותו ששחק אמרתי לו בני למה בכיתיה אמר לי על
כבוד של בית אבא שנתמעט ולמה שחקתה אמר לי על הכבוד המתוקן לצדיקים לעתיד
לבא ומה ראית מעלה עשן לנגדי נומתי לו בני הראהו לי אמר לי רבי מסורת כ"די שלא להראותו לבריהו א"ר יוחנן בן גורי
(מלכת הייתי עשבים אני וזקן א' משל בית אבטיים ומגילת בידו אמר לי רבי לשעבר היה בית אבא צנועין והיו
מוסרין